

คนเราทำอะไรย่อมได้รับผลเช่นนั้น หนูรู้เรื่องนี้ดี แต่อดีตของหนู แม้ว่าหนูจะรู้ดี แต่การกระทำดีนั้นบางครั้งก็ทำได้บ้างไม่ได้บ้าง หนูได้อยู่กับแม่มากกว่าพ่อ เพราะว่าพ่อต้องไปนอนเฝ้าไร่นาเพื่อรดน้ำข้าวโพดทุกวัน แต่ท่านก็ยังคอยหาเลี้ยงดูแลหนูมา ตัวหนูอยู่สบาย มีแต่กินกับนอน แล้วก็ไปโรงเรียน ในช่วงไปโรงเรียนนั้น งานที่ใครก็ช่วยบ้างไม่ช่วยบ้าง

แต่หนูรู้ตัวเองอยู่เสมอว่าหนูทำอะไรกับพ่อแม่ไว้บ้างเวลาหนูอยู่กับแม่ หนูรู้สึกเบื่อเวลาที่ท่านบ่นหนูว่าหนู แต่ชีวิตที่ผ่านมาทั้งหมดทั้งมวลนี้ หนูใส่ใจแต่กับเรื่องความรัก เรื่องเพื่อนโดยไม่ได้ใส่ใจไปถึงผู้มีพระคุณเลย เหมือนกับว่าหนูเอาเพื่อนเป็นใหญ่ คิดแต่ว่าคนอื่นสำคัญ บอกกับตัวเองเสมอว่าไม่เป็นไร เราอยู่กับพ่อแม่ เราได้รักได้ใกล้ชิด เวลาท่านบ่นเรา เราก็คิดว่าท่านไม่รักเรา บางครั้งก็เถียงตอบพุดตอบไม่ยอมแพ้ โดยไม่รู้ว่าจะถูกหรือผิด บางครั้งก็โกหกท่านเอาเงินไปเติมโทรศัพท์คุยกับเพื่อน คุยกับคนอื่น แต่พอไปมีปัญหอะไร ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเพื่อน มีปัญหาแตกคอกับเพื่อน หรือปัญหาอื่นๆ พ่อแม่ก็คอยให้คำปรึกษาคอยสอนทุกเรื่อง แต่เวลาเรามีความสุข เรากลับมองเห็นคนอื่นสำคัญกว่าพ่อแม่ ที่ผ่านมานูได้ทำไม่ดีกับท่านไว้มาก

แต่พอหนูได้มาที่วัดวะภูแก้วแห่งนี้ ทำให้หนูได้เห็นถึงความเป็นธรรม แม้ว่าไม่ได้ทำให้หนูดีไปหมดทุกอย่าง แต่สิ่งที่หนูได้รับก็ทำให้หนูมีความคิดที่จะพัฒนาตนเอง ไม่ได้มากก็น้อย การมาที่นี่เป็นเหมือนสิ่งที่เป็นกำลังใจให้หนูก้าวหน้าต่อไปด้วยธรรมะและความดี ทำให้หนูได้รู้ซึ่งถึงพระคุณพ่อแม่และความสำคัญอันยิ่งใหญ่ของคำว่าแม่

แม่ที่ผ่านมานูอาจเป็นคนไม่ดี แต่อย่างน้อยสิ่งที่ดีจะเกิดขึ้นได้เพียงแค่มีสติและเห็นพระคุณของพ่อแม่

ทุกวันนี้หนูอาจจะไม่ใช่คนดีในสายตาของใครบางคน แต่อย่างน้อย ในการมาวัดวะภูแก้ว ทำให้รู้ว่าการที่เราจะดีหรือไม่ดี มันอยู่ที่ใจ

ไม่ใช่ที่ความคิดที่ว่าเราจะเป็นคนที่ดีหรือไม่ดีในสายตาคนอื่น

หนูขอฝากกับทุกคนไว้เลยว่า ความรักใดก็ไม่เท่าความรักของพ่อแม่

พระคุณใดก็ไม่เท่าพระคุณของพ่อแม่ หากเราจะทำอะไรแล้ว

เราไม่นึกถึงพ่อแม่เป็นใหญ่ ความสำเร็จนั้นก็จะไม่เกิดขึ้นได้ค่ะ

น.ส. ดวงดาว ตงกระโทก
ม.๔/๕ โรงเรียนนครบุรี
อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา
